

- Добрутро!
- Добрутро, господинъ Каишевъ.
- И фащане за ржцѣ.
- На кждѣ тѣй?
- Тждѣва.
- Ще си купувашъ нѣщо? пита Каишевъ.
- Ба, не.
- Какъ сте, добрѣ ли сте?
- Благодарж.
- Не си остарѣлъ бе!

Кардашевъ иска да продължи пжтя си. Той се бои отъ тая лѣпка, Каишевъ, винаги отегчително любезенъ и фамилиаренъ съ него, благодарение на вѣхто познайнство, отдавна забравено отъ Кардашева; той гледа да се откопчѣе съ врѣме, защото, загълчи ли Каишевъ, точка не туря. А сега, по конячния му дѣхъ, той видѣ че, излиятелността му ще бѣде още по-богата. Не бѣ добра първата му срѣща тоя день...

Но Каишевъ дава да се разбере, че размѣненитѣ думи сж само прѣдисловие на по-важенъ разговоръ. Той фаща за ржката Кардашева.

— Азъ искахъ да ви намѣрж нарочно да ви поговорж за една моя припрѣна работа. Знайте? Вамъ се надѣвамъ. Дѣ живѣйте, за да дойдж днесъ?

Кардашевъ се намржши.

— Днесъ съмъ занятъ, извинете!

— Сѣ едно: азъ само за десетъ минути щж ви обезпокож. Дѣ живѣйте? По кой часъ мож да дойдж? Азъ ви търсихъ на Витошка улица, но вие сте се биле прѣмѣстили отъ тамъ. Бѣгахте отъ насъ!

— Да, азъ сега живѣж на тоя край...

— Улица?

— Любенъ Каравеловъ.

— Нумеро?